

Kære læsere!

”Vil man have en ven i politik, skal man købe en hund” (Churchill).

Jeg fortsætter hermed min kommentarer fra Del A og håber ikke, at jeg stjæler for meget af jeres kostbare tid. Kunsten at begrænse sig er svært; ”det hjertet er fuldt af, løber munden over med”, siges det.

Det er lidt uklart for mig, hvorfor danske politikere anser deres vælgere for at være ubegavede og derfor nemt kan vildledes. I denne artikel vil jeg fokusere på et par vigtige forhold i dansk politik. Det første er lidt om Danmarks Nationalbudget, også kendt som Finansloven og den præsenteres efter min mening på en måde, der er vildledende og det forekommer mig at det er tilsigtet; altså manipuleret.

For indeværende år lyder det samlede offentlige budget på cirka 1.092 milliarder DKK, hvilket svarer til lidt mere end 50 % af Danmarks BNP. Det er ikke nemt at finde rundt i junglen af data, men af det samlede beløb tegner kommunerne sig for 326 milliarder netto. I Finansloven påpeges det, at Danmark er et kapitalistisk velfærdssamfund (interessant), og at de offentlige ansatte skal producere goder og serviceydelser til landets borgere samt varetage administrationen af det offentlige bureaukrati. Budgettet indeholder et ”strukturelt underskud” på 60 milliarder. Er det de milliarder der kaldes for ”råderum”?

Der er imidlertid et forhold, som vi danskere ikke er helt opmærksomme på; nemlig at størrelsen af de faste udgifter har et så stort omfang, at det rådighedsbeløb politikerne sidder og diskuterer i lange baner, i virkeligheden er beskedent. Ser vi på udgifterne til f.eks. lønninger indenfor statens mange sektorer er en meget stor del af dem pensioner og størrelsen heraf vokser stærkt alene grundet den stigende levealder.

Staten har også store faste udgifter til drift og vedligehold af anlægsaktiver, der ikke må forfalde. Så når de hede debatter og dansen om ”besparelser” opføres via mange media, er det et stort show. Der anvendes faktafusk og på en sådan måde, at ingen dansk ”almindelig” borger er i stand til at gennemskue konsekvenserne, for det er jo dem, der er interessante. I skal ikke bruge tid på at hente Finansloven ned, I bliver bare i dårligt humør. Og vi skal skelne mellem offentligt forbrug og offentlige udgifter, husk det.

Så det ville tjene os alle bedre, hvis landets finansminister, hvis rolle de facto er regeringens stærkeste, ville fortælle os og illustrere med faktuelle oplysninger, hvilke poster i Finansloven, der ikke kan rokkes ved, så lad os tage fat der, hvor der er mulighed for enten at spare eller forøge effektiviteten af anvendte omkostninger. (I kan bare se på interviewet i går aftes med Lars Løkke, så forstår vi ikke et dyt.)

Antallet af ansatte indenfor det offentlige var ultimo 2014 817.000, men det oplyses ikke, hvor mange af dem der arbejder. Der er som bekendt forskel. Men det er en kendsgerning at ”det offentlige/butikken Danmark” er landets største arbejdsgiver og dermed bør være åben for en debat om, hvorvidt det er muligt at spare og hvis ja, hvilke konsekvenser vil besparelse medføre?

For at blive i sammenligningen er butikkens mission altså at producere goder og serviceydelser til kunderne, der er landets borgere. Butikken har ingen konkurrenter, den har monopol og bestemmer suverænt og definerer, hvorledes kundesegmenterne sammensættes og strategien lægges derefter.

Den bestemmer selv priserne og når der mangler likviditet sættes skatter og afgifter op.

Kernespørgsmålet er nemlig om de producerede goder kommer alle til gode på retfærdig basis eller om de nu har nået et punkt, hvor det ikke kan betale sig at arbejde, for stort set får en hårdt arbejdende dansker og en ”Rasmus Modsat” adgang til samme goder og det er absolut grundlag for en saglig debat.

Serviceydelser indenfor det offentlige er i dag tæt på at være lig med nul, ikke en gang indførelse af brugerbetaling for dem har medført stigende kvalitet, tværtimod er serviceniveauet katastrofalt lavt og moralen blandt flertallet af serviceassistenter er en skamplet på samfundet, så er det sagt.

Men på vindersiden finder vi solstrålehistorien i oprettelsen af ”behandlerindustrien”, der er blevet en vigtig beskæftigelsesbutik, der lever af at behandle hele indvandringsproblematikken, der i dag i sig selv er en meget stor industri, som dens udøvere ikke ønsker begrænset. Den er en guldgrube.

I min tidligere karriere i dansk erhvervsliv havde jeg muligheder for at sætte mig indgående ind i tankegangen hos toneangivende chefer for den danske fagbevægelse og min respekt for dem kunne placeres under et frimærke med undtagelse af en, nemlig Georg Poulsen. De fleste andre ledere var pampere ud over al anstændighed og holdningen fra dem har stort ikke senere ændret sig. Det er i overvejende grad deres tankegang og indflydelse, der har trukket arbejdsmoralen i den gale retning. LO betragter jeg i mange sammenhænge som en faktor, der ikke har til hensigt at styrke landets konkurrenceevne, dens fokus er modsatrettet. At ændre holdningen hos dens medlemmer er umuligt.

De seneste års udvikling har todelt Danmark i et A hold og et ditto B, de store byer ikke mindst København har negligeret provinsen og betragter dens beboere gennem overlegne briller. Må jeg tillade mig at spørge bl.a. københavnerne om, hvem i Danmark står for superkvalitets produktion og dermed for en tsunami af eksportindtægter og hvor bor de? De er bestemt ikke at finde i København.

Udviklingen har også betydet et farvel til dansk solidaritet og den meget omtalte sammenhængskraft, det viste vælgernes dom ved valget tydeligt. DFs fremgang kan også begrundes i den nedladende tone og holdning den såkaldte styrende elite i Københavnstrup udviser overfor dem, der er udenfor bygrænsen, de anses for kulturløse og uden særlig værdi for de er jo næsten snart alle bosiddende i ”Udkantsdanmark”.

Den nye regering får en meget stor opgave med at bringe disse forhold i orden. Gennemføre nulvækst gennem besparelser og forøge produktionen per udbetalt lønkrone; rene utopier, glem det.

Lad mig illustrere mit argument med at referere til et tal, der kom frem under valgkampen for konsekvenserne er udtryk for den politik, som Dennis Kristensen står for: I SKAT satte eksperter i enighed med de ansatte for flere år siden det normale, at en medarbejder skal kunne behandle cirka 68 sager pr. måned. Men det faktiske antal er medio 30. Nu er det sådan, at ingen offentlig chef tør insistere på, at produktionen skal sættes op, for gør han det, kommer reaktionen prompte; sygemeldinger en masse grundet stress og det vil forværre problemet yderligere og skabe politisk kaos.

I stedet lader man tiden gå og vi ved alle, at ethvert arbejde vil udvide sig til at tage den tid, der er til rådighed. (Parkinsons lov.) Så Dennis Kristensen vil forhandle sig frem til, at der skal ansættes 1.000 medarbejdere mere for at øge produktionen fra de cirka 34 til de 68 og han griner sammen med sine medlemmer og venter på, at produktionen vil falde igen om få år, så vi kan starte dette cirkus igen.

De samme argumenter kan jeg bruge på Bondo Christensen, der med sine smørrede grin og forkerte holdninger udnytter, at skolerne skal fungere, børnene skal undervises, men af personer med forkerte holdninger, for det passer bedst ind i hans langsigtede politik.

Begge de omtalte herres politik og deres held til at gennemføre dem, er uheldigt for fædrelandet.

Deres politik er gennemført med held fordi landet har haft for svage regeringer og lad os være ærlige; hvor mange lande har de goder og adgang til det sociale sikkerhedsnet, som Danmark har, og hvordan belønner vi det? Jeg bebrejder ikke "manden på gulvet" for landets ledelse er de største sociale udnyttende, der ved deres eksempel viser andre vejen; "Vi belønner dårlig indsats med et bedre job". Som Mester så hans svende (Eksempler er Ritt Bjerregaard og Klaus Bondam).

Så lad mig dvæle lidt ved LLRs ledsagende kommentarer, da han i går præsenterede os for den nye regerings grundlag (læs målsætning/vision/strategi): "De styrbare offentlige udgifter skal holdes i ro", et statement han var tvunget til at give, men han siger jo på samme tid, at budgettet også indeholder udgifter, der ikke er styrbare og hans skjulte henvisninger peger mod de udgifter, der i Finansloven er placeret i en kolonne der bærer overskriften "Udgifter uden loft". Den kolonne har jeg studeret med interesse, den betegnes korrekt som "udgifter udenfor udgiftslofter" i modsætning til en anden kolonne "udgifter under dellofter", hvad er det, der deles under loftet eller oppe på loftet?

Andre statements;

1. Den nye regering vil sikre at EU's regler ikke "overimplementeres"
2. Den vil normalisere udlændingepolitikken
3. Den vil sænke ulandsbistanden

Det bliver op af bakke for LLR, for uanset hans ønsker og mål vil hans værste modstandere ikke være den røde blok eller DF, men de omfattende danske symptomer på nationens sygdom, nemlig at de fleste danskere hævder, at de knokler mere end andre lande på trods af, at vi har den korteste arbejdstid og at alle undersøgelser viser, at danskerne arbejder langt mindre end de tror. Hvordan bekæmpes denne misforståede selvoptagethed? Og hvordan vil den nye regering gennemføre dens mål om, at det skal kunne betale sig at arbejde? Tænk at vi er sunket så dybt at respekten for at sørge for sig selv er pist borte og dermed tvinger regeringen til at sætte sig som et mål, at det skal kunne betale sig at være selvforsørgende?

(Flere af mine læsere ved, at jeg er en stor beundrer af Ayn Rand og det var med glæde jeg oplevede, at ejeren af Saxo Bank købte og forærede 5.000 kopier af hendes berømte roman "Og Verden skælvede", der meget præcist beskriver et samfund, der falder fra hinanden når fokus bliver på laveste fællesnævner for alle de værdier, der skal holde samfundet sammen.

Ayn Rand fremhæver, at det respektabelt at være en ordentlig person, et produktivt menneske, der også er kapitalist. Hun anvender 7 værdier for måden at leve på og disse bør også finde anvendelse i forretningsverdenen).

Tilbage til LLR

(Jens Hage)

Og lige igen de andre store opgaver: flygtningestrømmen, Udkantsdanmark, antallet af personer på overførselsindkomster og problemerne med de dyre mediciner til sygehusene plus mange andre.

Og lad os ikke glemme, at hans regering er i kategorien mindretal, så LLR skal både præsentere visioner, udstikke retningslinjer og endelig levere varerne til os. Hvis han nu får pacificeret Thulesen Dahl ved at sørge for at Pia bliver Folketingets nye formand, kan det være at presset tager af?

Flygtningestrøm, udlændingepolitik, asylansøgere og integration.

Det er bedst at sætte os op i en helikopter og forsøge at danne os de bedste muligheder for et solidt overblik af disse sammenhængende store samfundsproblemer for Vesten og lade alle følelser om stakkels flygtninge og deres tilværelse blive i køleskabet. For hele dette spørgsmål har ingen løsning, der vil gøre alle glade.

Nu inviterer jeg – provokerende- til øretæver ved at argumentere, at vi selv er delvis skyld i det billede, vi oplever i disse år. Den hovedansvarlige er USA, hvor vi i Europa er så svage at vi uden sværdslag accepterer, at dets præsident er hele den vestlige verdens chef. Hvor skal vi finde roden til de mange konflikter, vi er vidne til i lande, hvis indbyggere i stort omfang er muslimer? Hvorfor tillod vi f.eks. Bush og Blair at få udløb for deres Napoleonneuroser ved at gå i krig på forkerte præmisser? Hvorfor tror vi på, at det hjælper verden ved at USA angriber lande for at fjerne diktatorer og indføre ”demokrati?”

USA har ikke demokrati, men hensynsløs kapitalisme og prøv bare at se, hvem der tjener styrtende med penge på disse krige samtidig med, at de overlader de negative konsekvenser til os andre. Hvis muslimske fraktioner ikke kan lide hinanden, så lad dem da bare slås og klare ærterne selv, som de gjorde i sekler, førend hele verdens politibetjent begyndte at blande sig under mottoet; ”at beskytte amerikanske interesser”. USA's tidligere vicepræsident Cheney skovler millioner USD ind på fra hans investeringer i Irak.

En stor del af de nuværende krige og kriser, der har medført den store flygtningestrøm har baggrund i de problemer, der blev skabt da diktatorerne blev fjernet. Hvordan kan nogen tro på, at en amerikansk militær indsats støttet af Nato kan sikre demokrati i lande, hvis uenigheder mellem stammer/fraktioner er 300 år gamle og er en ufravigelig del af deres DNA. Vi behøver bare at se på Irak, Afghanistan og Libyen.

I år påstås det, at antallet af personer på flugt fra krig, sult og død er omkring eller mere end 50 millioner. 3 millioner er syrere, der flygter til Libanon, Tyrkiet, Irak og Jordan, hvorfra de søger at komme videre. Der er mange andre på flugt fra Afrika, der også gerne vil til EU, men vi er nødt til at ride banen op.

Flygtningebegrebet er ikke entydigt; det hedder i EU sproget for migration og løsningsmodeller har alvorlige konsekvenser for modtagerlandene. Import af udenlandsk arbejdskraft er i mange EU lande en nødvendighed og derfor må begrebet opdeles og fokusgruppen for hjælp er folk i nød og iflg. de regler jeg omtalte i kapital A, har de krav på beskyttelse fra os EU medlemmer, det kan vi ikke nægte dem.

Men det er ikke alle, der flygter af nød så hvordan sorterer vi de tusinder af bådflygtninge, der lige nu ankommer til Grækenland og Italien? Skal de interviewes lige efter ankomsten og medbringe deres eksamenspapirer samt et vellignende foto? EU er slet ikke gearret til at klare denne opgave og lille Danmark slet ikke. Vi skal på samme tid opfylde EU krav og beskytte vore grænser, det er ikke nemt og vi forstår ikke kernen i problemet, også fordi emnet gøres til politisk kasterbold/roderi med yderst beskedne forsøg på at gribe det hele realistisk an.

Starte med at fortælle danskerne at landet er bundet af aftaler, der ikke kan fraviges og dermed bør vi standse meningsløse diskussioner. For debatten har ikke handlet om mennesker i yderste nød, for de vil være kistelykkelige for at komme til os, få en SU ydelse, tag over hovedet samt livsnødvendige forsyninger.

Dem, der volder problemet er den skare, der på forhånd har sat sig ind i de rettigheder en såkaldt flygtning eller asylansøger har og fra dag et ankommer med hele kataloget i hånden og som har betalt i dyre domme for at komme til slaraffenland. På Facebook i Afrika kan man se annoncer for "Lüksusflugt" til Europa.

Hvordan skelner vi mellem disse to grupper? Den første har alle danskeres sympati, den sidste gruppe ønsker vi tilbage til deres ørken med kameler og telte, hvor mændene er kamelmekanikere, den mest ærefulde stilling iflg. Koranen, som vi alle selvfølgelig ved (reference Noahs ark).

Tilbage til førersædet i helikopteren; hvordan vil den nye danske regering undgå at overimplementere EU's regler? Jeg ønsker at hele mit hjerte at vi kan lave fordelingen/sammensætningen af oprindelige europæere og tilvandrede muslimer om.

Men det er for sent - det har længe været for sent. Det er ren matematisk fremskrivning af fødselsrater og indvandring/udvandring. Prognosen er fortsat, at den oprindelige hvide europæiske befolkning, vil komme i mindretal i løbet af dette århundrede. Nogle indvandrere vil naturligvis opsuges i den vestlige værdisfære. Men en meget stor del vil ikke. Dette er efterhånden en videnskabelig kendsgerning. Konsekvensen er en total destruktion af den værdimæssige homogenitet i de mange respektive nationalstater som kendetegner Europa. Det er det de intellektuelle på venstrefløj, jublende kalder for multikulturalisme.

Dette er den negative beskrivelse og den er desværre ikke ubegrundet.

"De nye vandringsstrømme kommer altså til os i en situation, hvor vi under alle omstændigheder for længst har passeret maksimum for, hvor mange borgere fra underudviklede lande, vi kan modtage uden alvorlig skade på velfærden for den befolkning, som er født her, eller som tidligere er indvandret til Danmark. Og selv en tilbagerulning af vores udlændingepolitik til situationen før SR-regeringen vil, som det fremgår af tallene, ikke gøre situationen for det danske velfærdssamfund holdbar."

Statements fra Information:

”Der eksisterer fortsat en betydelig sammenhæng mellem at ønske en stor, omfordelende velfærdsstat og at være tilhænger af en liberal udlændingepolitik, herunder flygtningepolitik. De to holdninger hænger overhovedet ikke sammen. Ikke på nogen måde, idet der eksisterer en 180 grader modsat logik:

Tillad stor tilstrømning af ikke-vestlige, og velfærdsstaten bryder med garanti sammen. Ikke nok med det. Også som liberal kan man ikke være ved sine fulde fem, hvis man går ind for en indvandring, der statistisk set stemmer massivt i rød blok. Og næsten endnu vigtigere: Når det generelle velstandsniveau daler, vil mulighederne for at gennemføre skattelettelser også falde med lynets hast”.

- Alle disse beskrivelser er hver for sig gode nok, men vi er tøvende, når vi skal grave i vort inderste kammer og give udtryk for, hvad vi også mener; ”Hvorfor skal vi falde på knæ for Muslimer og give dem frihedsgrader i vort land, som de ikke har krav på, for vi har ikke krav på Kristen religion og kultur i en Islam Stat. Vi bliver slået ihjel”.

Hvordan kan vi opgive vore danske vaner og give efter for den store krigsliderlige Generals efterkommeres krav? Hvor dybt skal vi bukke os i støvet for en religion, der ustandseligt opfordrer til krig?

Hvis jeg var bosat i f.eks. Malaysia og uddelte bibler med påstanden om, at den er mere rigtig end Koranen, ville jeg få megaproblemer i værste fald blive et hoved kortere. Og hvis jeg i Danmark påstår, at Koranen er en beskrivelse af alt det mest negative i denne verden og burde forbydes i et kristent samfund, vil jeg få en bøde for racistiske udtalelser, hvor pokker er vi henne? Hvorfor bøjer vi os for beskrivelser i en bog, der er en større samling argumenter for, at alle ikke-muslimer skal fjernes fra jordens overflade? Hvorfor tillader opførelse af store moskeer, måske opført med statsstøtte vel vidende, at vi aldrig kunne få lov til at opføre en dansk kirke i Saudi Arabien.

Jeg er ikke meget for at bruge egne oplevelser som basis, de kan nemt misfortolkes og virke som egodyrkelse, men i denne sammenhæng vil jeg gøre en undtagelse.

Jeg har boet og arbejdet i mere end 6 år i 100 % muslimske samfund for danske interesser og senere opholdt mig i tilsvarende lande i kortere tid og senest her i Thailand, hvor vi hver dag har konflikten mellem muslimer og Thais i grænseprovinserne til Malaysia. Derfor kender jeg mere til muslimers sande jeg, bedre end medlemmer af Folketinget, der læser om problemerne eller lader en spindoktor skrive talerne. Han ved heller ikke et dyt om Islam andet, end hvad han hører eller læser. De fleste muslimske mænd jeg har arbejdet med har ikke alene en dobbeltmoral, de opfører sig som grisebasser (skal ikke oversættes).

Så lad mig referere en oplevelse fra Pakistan i 1969, da jeg arbejdede som leder for en dansk rådgivergruppe, der skulle hjælpe Pakistan med at indføre en bevægelse, der mindede om andelstanken fra Danmark og her var vi dengang verdens bedste; Den svenske regering havde et projekt, der sigtede mod at indføre børnebegrænsning, for også dengang opførte de sig som parringslystne kaniner, udstyret med langtidsholdbare Duracell batterier. Jeg arbejdede ofte sammen med min svenske kollega.

Det eneste, de ikke ønskede, var at begrænse antal af børn, der var deres arbejdskraft, salgbare og en pensionsordning, så kondomerne blev brugt som balloner af børnene og kortvarige steriliseringer af mænd, der som tak blev belønnet med en transistor radio, endte med, at der blev givet flere radioer væk end det aktuelle antal af steriliserede mænd.

De havde været gennem en simpel operation, der foregik i en ambulant klinik, hvor en læge satte en clips på sædstrengen, men den kunne efterfølgende fjernes og så om igen; en radio mere, der kunne sælges.

Ved et koordineringsmøde i Islamabad mellem ansvarlige lokale regeringsmedlemmer og den danske og svenske ambassadør plus vi to chefer, gav Sverige udtryk for utilfredshed med resultatet af dets indsats. Svaret fra en pakistansk minister kom prompte og jeg gengiver det så korrekt, som jeg husker det alene af den grund, at det er brændt fast i min hukommelse:

”Hvis I tror, at vi er interesserede i at begrænse vor befolkningstilvækst, tager I grundigt fejl. Vi vil tværtimod være så mange som muligt og en dag begynder vi muslimer at vandre mod Europa, for I har alt det, vi ønsker og som vi ikke kan få. Vi kommer og tager det og I vil aldrig bekæmpe os for I er blødsødne og har ingen viljestyrke, så det er en nem opgave for os”.

Ved oliekrisen i 1973 gav EU efter OPEC's krav for at åbne for oliehanerne. Haves; Olie Ønskes; Lebensraum for muslimer. I denne krisesituation i 2015 tager de rige Golf Stater mod mindre en 500 flygtninge tilsammen og griner af EU, der med kristent sindelag åbner sluserne og importen medfører større energiforbrug, så de tjener både på gyngerne og karrusellerne. Hvor naive er vi i grunden? Finansierer vor egen tilbagegang?

Derfor er den danske debat på mange områder direkte tåbelig, fordi den ikke adresserer årsagerne og slet ikke er indstillet på at reducere deres negative virkninger. Hvorfor sender vi millioner til afrikanske lande, hvor hovedparten er muslimer, så vi kan holde liv i flest mulige for at de senere kan søge op til os? Hvorfor løser vi ikke denne uløselige konflikt der, hvor rødderne ligger og producerer en holdbar og fornuftig opdeling af den samlede problemstilling og så får bragt orden i sagerne?

(Jens Hage)

LLR vil ikke få nemt med at undlade at overimplementere EU kravene for vi tør ikke komme ud af det pæne selskab. Er resultatet, at vi erstatter danske kerneværdier med umoralske værdier og holdninger fra Islam? For med henvisning til kapitel A skal reglerne fra Generaldirektoratet i EU overholdes, eller skal vi blæse dem en hat fuld?

Kan han virkelig reducere antallet af asylansøgere, som han lover og dermed bryder spillereglerne? Og endelig kan han lime det todelte Danmark sammen?

Mon ikke hans sommerferie er aflyst?

Fine hilsner fra Thailand/Ole Casthøj

PS Det er med vilje at jeg ikke har berørt emnerne om social dumpning og østeuropæiske arbejdere, men jeg synes vi griber dem forkert an og er enig i, at heller ikke her, er der nemme løsningsforslag at hente.

[Via dette link er der adgang til flere artikler om Danmark](#)